

"Eilís göz kamaştırıcı şekilde parlak ve net."
IRISH EXAMINER

EILÍS BARRETT

"Gerçek bir distopya başyapıtı."
SUNDAY BUSINESS POST

OASIS

ROMAN

DÜZEN REFAH ADALET BARIŞ

GENÇ TİMAŞ

Bilim Kurgu - Fantastik | 5

Yayın Yönetmeni | Savaş Özdemir

Editör | Merve Okçu

Çeviri | Edip Sönmez

Kapak Tasarım | Erdi Demir

Kapak Uygulama | Tamer Turp

İç Tasarım | Nagihan Atay

4. Baskı | Mart 2020

Raf | 12+ Roman / Öykü

Yayın No | 4208

Uluslararası Seri No

ISBN: 978-605-08-2559-6

TİMAŞ YAYINLARI

Adres | Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cd. No:5
Fatih/İstanbul

Tel | (0212) 511 24 24 | **Sertifika No** | 45587

E-posta | bilgi@gentimas.com

 gentimas.com genc_timas

  gentimas

Baskı ve Cilt | Sistem Matbaacılık

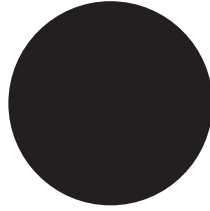
Adres | Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Davutpaşa-Topkapı / İstanbul

Tel | (0212) 482 11 01 / **Sertifika No** | 16086

© Eilís Barrett, 2016

© 2017 "Oasis" orijinal adıyla Gill Books tarafından basılan bu eserin Türkçe hakları Kalem Ajans aracılığıyla anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne geçmiştir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

BİRİNCİ KISIM

İÇERİSİ

1

Özgürlüğümün son anı, gün batımından ve sokağa çıkma yaşağını bildiren siren seslerinden hemen önceki zaman aralığıydı. Selyan Şehri'ne doğru bakarak, sırt çantamı kapıp omzuma attım. Kurucu Kuleler'den gelen ışık, içeride yansıyor, neredeyse Dış Mıntıka'ya değiyordu.

Neredeyse...

Kapılar kapanmadan geri dönmeliydim ama oraya bakıp durmaktan kendimi alamıyordum. Bu kadar yakınındayken, orada ışık ve güzellikle sarılı hâlde yaşamanın nasıl olabileceğinin hayalini kurabiliyordum. Zihnimde eskiye dönüp yuvamda olduğum geçmişin hatıralarını andım. Fakat aradığım görüntü aklımda şekillenirken, uzaklarda son siren çaldı ve gerçekliğe geri çekildim.

Arkamdaki duvar, içinde yaşadığımız ütöpik toplum, benim için Oasis'in başlangıcını ve sonunu temsil ediyordu. Duvar, Oasis'in üç çemberini oluşturmaktaydı: Dış Mıntıka, İç Mıntıka ve Selyan Şehri. Ama bize kalan tek gerçek cennet, Selyan Şehri'ydi. Burada, Dış Mıntıka'nın soğuk ve karanlığında, şehrin ışığından çok uzakta, mükemmelliği görmek için çabalıyordum.

Ancak neden burada olduğumu biliyordum. İşte bu yüzden de ne kadar istesem de Selyan Şehri'ne asla giremez, kapılarından içeri adım atamazdım. En azından şu hâlimle...

Yüzlerce yıl evvel, Oasis inşa edilmeden önce, virüs içimize sinsice yayılmıştı. Bilim, hızla gelişip eski dünyayı uzun süre

kasıp kavurmuş hastalıkları tedavi ederken daha feci bir şey saldırmak için fırsat kolluyordu.

Saldırdığında, tamamen savunmasızdık.

Virüs, aylar içinde nüfusu eriterek, insanlığı yok olmanın eşiğine getirmişti. Tüm umutların yitirildiğini düşündüğümüz anda Oasis, eski dünyanın en büyük şehirlerinden birinin çevresinde, otuz metre yüksekliğinde, çelik ve taştan bir çember olan ve Safkanların, yani virüsten henüz etkilenmemişlerin son sığınağı Umut Duvarı'nı inşa etti. Duvar, virüs yok olana dek Safkanları güvende tutmuş; ancak o zamana kadar Oasis'in dışındaki dünya yerle bir olmuş, geriye bir çöl kalmıştı. Oasis, artık insanlığın elinde kalan tek şeydi.

Enkaz yığınınından kayarak, sağlam zemine indim. Ayaklarımla dengemi sağlayıp koğuşa dönüş yolculuğuma başladım. Yürürken, Dış Mıntika'yı, İç Mıntika ve Selyan Şehri'nden ayıran Mıntika Duvarı'nın üzerinde parmaklarımı gezdirdiğimde pürüzlü betonun parmak uçlarımı yırttığını hissettim. Bu acı etki ederek o hikâyelerde boğulmamı engelliyordu, böylece ilerlemeye devam ederek koğuşa dönmeye çalışıyordum.

Oasis'in doğumundan sonraki yüz yıl boyunca her şey mükemmeldi. Oasis'in kurduğu yeni dünya, herkesin hayal ettiği her şey demekti. Ancak Oasis geliştikçe yeni bir sorun oluşmaya başlamış, bu sorun Oasis'in emek verdiği her şeyi ondan almak için hazırlanmıştı bile. Oasis, X genini yani virüsü yeniden etkin hâle getirebilecek bir genetik özelliği keşfetmişti. Halk, virüsün bu kez duvarların içine geri dönmesi problemiyle baş etmeye çalışırken korku, paniği besledi; panik de kargaşayı...

Tüm yurttaşlar test edildi ve nüfusun yarısından fazlasında X geni pozitif çıktı. Bu da nüfusun yarısından fazlasının, işleyen ve patlamayı bekleyen, patladığında da herkesi öldürecek birer saatli bomba olduğu anlamına geliyordu.

X geni, hiçbir semptom göstermeden bir ömür geçirebilen, durağan, sessiz ve masum görünen bir gendi. Bu genin yayılması için sadece bir kişi yetiyordu: Bir tek kişide virüsün belirmesi, haftalar içinde tüm nüfusun silinmesi demektir.

Oasis'in tek seçeneği tecritti. Bu gene sahip olanlarla olmayanlar; Safkan olanlarla olmayanlar arasında bir duvar örmektir.

Ben Durağanlardan, hastalıklı insanlardan, sırf hayatta olmalarıyla bile toplumu yok etme tehdidi oluşturanlardan biriyim. Semptomların yeniden ortaya çıkmasını, virüsün dirilişinin işaretini korkuyla bekliyoruz. Her hareketimizi paranoya kontrol ediyor. Kendimizden korkuyoruz, birbirimizden korkuyoruz, damarlarımızdaki kandan korkuyoruz. Parmak uçlarımdaki bu duvar, Safkanları benim gibi insanlardan koruyan tek şey.

Bir süre sonra Oasis'e bizi Mıntıka Duvarı'nın arkasından idare etmek zor geldi. İç Mıntıka kalkınırken Dış Mıntıka harap olmaya başladı. Hastalık korkusu arttıkça, Oasis'in kalbinden giderek daha da uzaklaştık. Ta ki İçeri'yle ilgili tek bildiğimiz, Selyan Şehri'nin karşımızda parlayan ışığı olana kadar...

Duvarıdan uzaklaştım. Bu caddedeki fabrika tarafından iskar-taya çıkarılmış hurda metal yığınlarından birinin daha üstünden geçerken, birdenbire bugüne geri geldim. Zamanında dönebilmek için hızlanmam gerekiyordu. Dışarı'nın sokaklarında çok az sokak lambası kalmış, çoğu yıllar önce sönmüştü. Moloz yığınlarının üstünde ayakta durmakta zorlanıyor, koğuşa doğru sendeleyerek ilerliyordum.

Oasis, tedavi arıyordu. X genini bastırmanın, virüsün asla ortaya çıkmamasını sağlamanın, hastalığın bir daha geri dönmemesini temin etmenin yolunu arıyordu. Bizi kurtarmak istiyorlardı ama şimdilik biz toplumumuza karşı böylesi bir tehdit teşkil ederken, hem onların iyiliği hem kendi iyiliğimiz için Safkanlardan tecrit edilmemiz gerekiyordu.

Koğuşun karşımda belirmediğini görüp koşmaya başladım. Sirenler susmuş ve kapanmaya başladığını gördüğüm kapılarla aramda birkaç metre kalmıştı. Ben ileri atılırken, yıpranmış botlarımın altındaki mıcırlar çatırdıyordu. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Açıklıktan kayarak geçtikten hemen sonra, çelik kapılar ardımdan tangırdayarak kapandı.

“1712,” diye hırladı bir görevli ve donakaldım. Yavaşça arkama döndüm. Fazla hızlı hareket edersem beni bir tehdit olarak algılar diye korkmuştum.

“Özür dilerim,” dedim sessizce, başımı eğerek. Nabzımın şu an yavaşlıyor olması gerekiyordu ama daha da hızlanıyordu.

Kolumu kavradı. Beni koğuşun girişine sürüklerken ona direnmemeye çalıştım.

“Yürü, Durağan,” diye homurdandı, beni kapıya doğru son kez iterek.

Kafamı betona vurmak üzereyken, binanın kenarına tutundum, güçlkle kapıya döndüm. Onun fikrini değiştirmesine imkân vermeden, başımı içeri soktum.

Durağanlar, tedavi edileceğimiz günün hayalini kuruyordu. Oasis vatandaşlarının yaşaması gereken hayatı yaşayacağımız o günün hayalini... Ancak farklı düşünen Safkanlar da yok değildi. Oasis’in kaynaklarını harcadığımızı, hastalık bulaşma tehlikesi olmadan onlara kısıtlı hizmet sunabileceğimizi düşünenler vardı. Virüsün nasıl bulaştığını kimse tam olarak bilmiyordu. Bu yüzden de onlara katkı sağlayabileceğimiz pek az şey kalıyordu. Safkanların Durağanlara karşı hoşnutsuzluğu her geçen gün artıyordu.

Ardımdan kapıdaki sürgünün kilitlendiğini duydum ve geceleri çöken o panik, bedenimi bir gelgit dalgası gibi sardı. Dar alanları sevmiyordum, bir yere kilitlenmeyi de sevmiyordum.

Özellikle de burada. Ancak koğuş kapılarının ötesinin daha da kötü olduğunu biliyordum.

Gözlenmesi gereken çok fazla Durağan vardı. O yüzden, ölümleri Safkanlarınkı gibi takip edilmiyor, yaz günü cesetleri Dış Mıntıka'da sinekler gibi yığılıyordu. Gece geri dönmeyi reddeden kızlar görmüştüm, ertesi gün işe giderken onların cesetlerinin yanından geçmem gerekmişti.

Dış Mıntıka'daki çocukların çoğunun annesi babası yoktu. Ya Safkan nüfusundan ayırılırlarken ailelerini İç Mıntıka'da bırakmış, ya da zorlu hayat şartlarında öksüz kalmışlardı. Onları koruyacak kimseleri olmayınca çocuklar süratle haydut çetelerine karışıyor, hırsızlık yaparak hayatta kalmaya çalışıyorlardı. Bunların saldırıları sık sık, kaldırımında bir kan gölüyle sonuçlanıyordu.

Bize üç seçenek kalıyordu: Koğuşun içinde kalmak, bir çeteye katılmak ya da ölmek!

Merdivenlere doğru yürümeye başladım. Kapalı kapıların yanından gizlice geçerken koridor boş ve sakindi. Kimseyle karşılaşmamak için dua ediyordum. Ama zaten herkes yataklarında gibiydi. Tüm bina sessizdi ve bu, tüylerimi ürpertiyordu.

Eğer bu kadar sessizlerse, bugün bir şey olmuş olmalıydı. Bazen fazla azıttığımızda, devriye gezen görevliler müdahale ederdi. Altı ay önce, birkaç kız arasında şiddetli bir kavga çıkmıştı. Öyle fenaydı ki nihayetinde görevliler devreye girmek zorunda kalmıştı ve ortaya çıkan kaos, dört kızın ölmesi ve altısının ağır yaralanmasıyla sonuçlanmıştı. Kontrolden çıktığımızda ve görevliler öfkelendiğinde, tüm binada sessizlik hüküm sürüyordu.

Merdivenleri ağır ağır çıkarken, basamaklarda uyumakta olan bir kıza takılıp neredeyse düşüyordum. Elektrik kesilmişti ve içerisi öyle karanlıktı ki botum dizine çarpana kadar onu fark etmedim. Kız, on üç-on dört yaşında görünüyordu, yani başka

bir koğuştan buraya nakledilmiş olmalıydı. Çok yeni olanlar hep aynıydı; yedi yaşında, şaşkın, gözyaşları içinde ve koğuşun yazısız kurallarına karşı tamamen savunmasızlardı.

Ama bu kız da onlar kadar yeniydi. Bazen yeni kızlar burada, diğerlerinden uzakta daha güvende olacaklarını sanırlardı. Fakat değillerdi. Daha şirret kızlardan bazıları, geceleri sürüden ayrılmış olanları avlamaya çıkardı ve bir kez onlara yakalanmak demek, sonsuza kadar kara listelerinde olmak demektir.

Kızın önünde durdum. Acaba onu uyandırıp burada durmasının ne kadar tehlikeli olduğunu söylesem mi, diye düşündüm. Belki ona, ortak uyuma alanına dönmesini, bir köşede kıvrılıp görünmezmiş gibi davranmasını ve burada altı ay dayanmak istiyorsa, bunun tek yol olduğunu söyleyebilirdim.

Ama yapamadım. Kendi önerime kendim de uymalıydım ve başımı beladan uzak tutmalıydım. Hem o da kendini böyle savunmasız bırakmaması, açık yerde kıvrılıp yatmaması gerektiğini akıl etmeliydi.

Devam edip son merdivenleri de çıkararak yatakhane kısmına vardım. İçerisi her zamanki gibi tıka basa doluydu. Koğuşlar bu kadar çok kişiye göre yapılmamıştı. Oasis, Durağan sayısının bu kadar çok olacağını hiç düşünmemişti. Tedavi bulmanın ne kadar süreceğini öngörememişlerdi.

Yana açılmış kollara ve bacaklara takıla takıla yerde kendime ait küçük alanı buldum. Aklım her zaman olduğu gibi yine tedavideydi.

Tedavi olmanın, nihayet kendi bedenimin tehdidinden kurtulmanın, Safkan olmanın nasıl olacağını hayal ettim. Tedavi edilseydim ne olurdu? İç Mıntıka'ya geri alınır mıydım? Yeniden annemi babamı görebilir miydim? Dış Mıntıka baştan inşa edilir, gecekonduların yerine evler, krematoryumların yerine hastaneler gelir miydi?

Yeniden normal bir hayat yaşayabilir miydim?

Sırtımı duvara vererek uzandım, gözlerimle odayı tarayıp diğer kızların gözlerinin ardındaki görüntülerin hayretiyle, uykularında kımıldanmalarını izledim.

Normal hayat... Artık bunun ne anlama geldiğini hatırladığımdan bile emin değildim. Normale yakın herhangi bir şey görmeyeli on yıl oldu. On yıl önce bana Durağan teşhisi konuldu. On yıl önce ailem, ben yedi yaşındayken ve korkuyla titrerken beni burada terk etti.

Korku demek yetersiz. Durağanların giydiği basit gri üniformayı üstüme geçirip bu yarım yamalak hayatı yaşamanın bir yolunu bulmak zorunda kaldığımda kalbimin nasıl çarptığını ve mideme nasıl kramplar girdiğini tarif etsem, bu hisse dehşet demek bile yetmezdi. O ilk hafta en beteriydi. Merdivenlerde uyuyan, bir köşeye sinip yalnız bırakılmayı ümit eden o kız bendim. Ama yalnız bırakmamışlardı.

İlk kavgama, buraya geldikten üç gün sonra bulaştım. Siyah saçlı, lekeli tenli bir kız benim yemeğimi çalmaya çalışmıştı. Onu itip yere yıkmıştım. Kalkmak için hareketlendiğini görünce, ne yaptığının farkında bile olmadan, botumu suratına indirmiştim. Çatırdayan kıkırdak sesi, iliğime kadar işlemiş, kanımı dondurmuytu.

O, yerde ağzından akan kanlar arasında öksürüp tükürerek yatarken ben hiçbir şey söylemeden ona bakmıştım.

Bundan sonra kimse bana dokunmadı. Kimse benimle konuşmadı, benden bir şey çalmaya kalkmadı. Hayatta kalmak için yapmak zorunda olduğum şeyi yaptım; o zamandan beri de yaptığım bu. Dikkati üzerime çekmedim, kimseye güvenmedim ve bekledim. Tedaviyi, bu cehennem çukurundan çıkacağım günü bekledim.

2

Şafaktan önce, gölgeler Dış Mıntıka'yı zincire vurmuşken uyandım. Kıyafetimin kolunu elimin üstüne çekip arkamdaki Selyan Şehri'ne bakan pencerenin tozunu sildim. Orası şafak çoktan sökmüş gibi aydınlıktı. Fakat bu sadece, Dış Mıntıka'yı daha karanlık gösteriyordu.

Kimse uyanmamışken burayı da sevmiyordum. Dünya o kadar sessizdi ki tek duyabildiğim kendi düşüncelerimdi. Bir şey yapmak istiyordum, ne olursa... Bu huzursuz dinginlik, tahammül edilmezdi.

o o o

Bir saat sonra uyanmıştım. Herkes gittikten sonra uzun bir süre odada kalıp sıvadaki deliklere bakarak, işe gitme vaktim gelene kadar dakikaları saydım.

Sonunda oda temizlenmişti. Ayağa kalktım, üniformamın içine dikiğim cebe bıçağımı yerleştirdim. Çalışırken silah taşıma iznim yoktu ancak işe gidiş dönüş yürüyüşü, silahsız gidilemeyecek kadar tehlikeliydi. O yüzden kendimce böyle bir yöntem bulmuştum.

Nihayetinde dişimi sıkıp günün kalanıyla başa çıkmak zorundaydım. Merdivenleri koşarak inerken, bir gümbürtü duydum. Ne yaptığımın farkında olmadan kafeterya kapısında kayarak durdum.

Dün gece merdivenlerdeki kızı, bir duvara savrulmuş, çenesinden kan akarken gördüm. Betondan kendini ittirip kalktı ve onunla kavga etmeye pek hevesli görünen siyah saçlı kızdan

sıyrılmaya çalıştı. Kapıda durup dövüşmelerini izledim. Araya giremedim, onlara sanki beni hiç etkilemiyormuş gibi boş gözlerle bakmaktan başka bir şey yapamadım.

Siyah bukleli kız, diğerini saçından tuttu. Uzattığı kollarında damgaları gördüm. Kolunun üstündeki üçgen biçimli ve kabarmış kırmızı derisi, sabıkalı olduğunu belli ediyordu. Artık etraflarında bir kalabalık toplanmış ve onların hareketleriyle birlikte sallanarak, ölümcül bir sessizlik içinde, izlemeye çalışıyorlardı. O, kızı acımasızca kendine çektiğinde başımı çevirmeye çalıştım ama yapamadım. Merdivenlerdeki kız onu ittirip uzaklaştı ve sonunda ona bir yumruk atacak cesareti toplayabildi.

Damgalı kız ileri atıldı. Ama o anda, izlemeye çalışan kızlar da itişerek tek vücut gibi hareket ettiler ve ne olduğunu görmemi engellediler. Öne bir adım attım, parmak uçlarımda durarak kafalarının üzerinden kavgayı görmeye çalıştım. Kalbim çarpıyordu.

Fakat ne olduğunu görünce, hemen tekrar geri çekildim ve sırtımı duvara yasladım.

Damgalı kız yere bir şey bırakmıştı. Diğer kız ise yere çökecek nefes almaya çalışıyordu. Boğazından kan akıyordu. Diğer kız yerde kasılmış hâldeyken damgalı kız geriye bir adım attı; yüzünde delice bir gülümseme, pis bir sırıtma ifadesi vardı.

Yere bıraktığı şeyi görmek için aşağı baktım. Yerde yuvarlanan ve gittiği yere kan bulaştıran kalemi izledim. Bacaklarımın kuvvetinin kesildiğini hissettim, midem bulandı. Gözlerimi sınıksız kapayıp, kusmamaya çalıştım.

Birisi dışarıdan bir görevli çağırdı ve birden herkes birkaç adım geri çekildi. Muhafızlar kanatlı kapılardan içeri girip silahları başlarımıza doğrultarak, “Olduğunuz yerden kalın!”, diye bağırıldılar. Damgalı kızı kolundan tutup geriye, kapıya doğru sürüklediler. Artık herkes, muhafızların hedefi olmamak için olay mahallinden uzaklaşmaya çalışıyordu. Kızlardan oluşan

kalabalık, çil yavrusu gibi dağılıp yanımdan geçti. Birbirlerini itip kakarak koşuyorlardı. Çantam elimden düştü ve eşyalarım yere saçıldı. Fakat diğer kızlar buna aldırmadı; görevlilerden duydukları korku, diğer her şeye üstün geliyordu.

Dizlerim üstüne çöküp, gözlerimi yerde kan kaybeden kızdan uzak tutmaya zorlayarak, sahip olduğum az sayıda eşyayı toplamaya başladım. Bakışlarımı sabitlemeye ve ellerimin titremesini önlemeye öylesine odaklanmışım ki yetişemeyeceğim mesafedeki nesnelere elime tutuşturan soluk ve ince parmakları algılamam zaman aldı.

Başımı kaldırdım ve minyon yapılı, sarışın, küçük bir kız gördüm. Saçları yüzünü kapatıyordu. O da başını kaldırdı ve iri mavi gözlerini, sanki yapmaması gereken bir şeyi yaparken yakalanmış gibi bana dikti. Dokuz- on yaşlarından büyük değildi, sıskaydı ve solgun, ince dudakları ile gözleri, yüzüne göre fazla büyük duruyordu.

Yeni olmalıydı. Onu tanıyamamıştım. Üniformasının omzundaki seri numarası olarak 3462 yazıyordu ama ona adını soracak değildim. Kural, kuraldı. Burada sağ kalmak istiyorsan, kurallara uymak zorundaydın. Bir numaralı kural da kimsenin senin aklına girmesine izin vermemektir. Bir kez senin aklına girmelerine izin verirsen, onlar hakkında bir şeyler öğrenmeye başlardın. Adları, geçmişleri, önem verdikleri şeyler... Ve bir anda kendini iki kişiyi birden güvende tutmaya çalışırken bulurdun.

İşler öyle yürümüyordu. İki kişiyi birden savunamazdın. En önemli olanı ve kimin hayatta kalacağını seçmek zorundaydın.

Hayatta tutmam gereken tek kişi de kendimdim.

“O kız iyileşecek mi?” diye sordu. Sesi, arkada gevezelik edenlerin sesleri arasında kısık kalıyor, gözleri şimdi temkinle yere bakıyordu.

“En yakın hastane arabayla otuz beş dakika,” dedim, daha acımasızca bir şey söylememek için. Görevlilerin, ölmekte olan kızı kapıdan çıkarıp götürmelerini izledim.

Bir an bana gözlerini dikti. “Adın ne?”

“Kes sesini,” diye tersledim ve son kalan eşyalarımı da elinden kaptım. Biraz şaşırılmış göründü ama ses çıkarmadı. Sanki bir cam pencerenin arkasından ona bakıyormuşum gibi yüz ifadesi donuklaştı.

Yavaşça ayağa kalktı. Ben de kalkmaya çalışırken bir süre bana baktı, sonra dönüp başını eğerek yürüdü gitti. İnce, gri, pamuklu gömleğinin üstünden, omurgasının kemiklerini sayabiliyordum. Kan gölünün yanından yürüyüp geçerken elleri titriyordu. Çökük yanakları da hasta olduğunun ya da kötü muamele gördüğünün işaretiydi. Fakat ona üzölmek için bir sebebim olmadığını kendime hatırlattım. Bu odada aynı onun gibi olan on kız daha vardı ve hiçbirini için bir şeyler hissetmek içimden gelmemişti.

Saati hatırlayınca düşüncelerimden sıyrıldım. Harekete geçip çantamı yerden aldım, kan gölünün yanından sıvışıp kapıya, işime doğru yöneldim. Buradan başka nereye olursa...

3

On yıl önce, Dış Mıntıka'yı ilk kez gördüğüm zamanı ve havanın ne kadar karanlık olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum.

Dış Mıntıka, pek çok kaynak için İç Mıntıka'ya bağlıydı. Fakat buna karşılık, bizim hastalık bulaştırma tehdidi olmadan onlara katkı sağlayabileceğimiz pek az şey vardı. Yıllar boyunca Dış Mıntıka, Oasis'in ana fabrika bölgesi hâline gelmiş, çoğunlukla elektrik ve taşıtların yanında daha başka şeyler üretmişti. Ancak zamanla bu fabrikalar, mıntıkanın yoğun bir dumanla; Durağanların deyimiyle Kara Sis'le kaplanmasına neden olmuştu. Çoğu zaman, İç Mıntıka'da ve Selyan Şehri'nde temiz havada yaşamış Durağanların Kara Sis'e alışkın olmayan ciğerleri, burada birkaç haftadan fazla dayanamıyordu. Fakat bazıları farklıydı. Bazıları güçlüydü. Bazen, hayatta kalmak isteyen sadece aklımız değildi; bedenimiz, kanımız ve kemiklerimiz bizi dürtüyor, hep bir nefes daha almaya, titreyen kalplerimizi bir kez daha atmaya teşvik ediyordu.

Ana caddenin köşesinde durdum. Yüzlerce insan itiş kakış arasında işlerine gitmeye çalışıyordu. Önümdeki apartmanın duvarına basılmış Oasis simgesine bakış atarken derin bir nefes aldım. Simge, birbirini kuşatan, her biri öncekinden daha büyük olan üç çemberdi. Oasis'in krokisine benziyordu. Bu simge, Çemberler Barış Duvarı'nı, Mıntıka Duvarı'nı ve Selyan Şehri'ni temsil ediyordu.

Resmin sol alt köşesindeki, kırmızıyla boyanmış bir X işareti gözüme takıldı. Ama henüz net göremeden, kalabalık beni ileri sürükledi. Etrafım sarıldığında dişlerimi gıcırdattım. İnsanların

çarpması, ensemdeki tüyleri diken diken ediyor, her dokunuş tenimde gezen birer böcekmiş gibi hissediyordum. Yüzlerce Durağan etrafımı sarmıştı ve onlardan sadece bir tanesinin X geninin etkin hâle gelmesi birkaç gün içinde hepimizin ölümüne sebep olabiliyordu.

Dış Mıntıka'daki herkes bunu biliyordu. İrkilmelerinden, birbirlerine paranoyak bakışlar atmalarından ve kamburlarını çıkararak yürümelerinden anlayabiliyordum. Sanki yüzlerini kapatarak kendilerini virüsten koruyabiliyorlarmış gibi duruyorlardı.

Ama koruyamazlardı. Öyle değilmiş gibi yapsak da virüs bizim bir parçamızdı. Kanımızda, kemiğimizdeydi, kalp atışlarımızda ve nefes alırken göğsümüzün şişmesinde bile hep o vardı.

Yıllar önce insanlar, virüsün onlara bulaştığını sanıyorlardı ama bu doğru değildi. Artık bugün, bunun ötesinin olduğunu biliyorduk. Virüs insanlara bulaşmıyordu; virüs insanların kendisiydi.

Virüs bendim; ben virüstüm.

o o o

Çalışma yerine varmama bir sokak kalmışken, önümdeki kişiye çarptım ve nefesim kesildi. Herkesle birlikte ben de başımı kaldırdım ve birden karşımda Başkanlık Makamı'nı gördüm. Sanki her birimizi gerçekten görebiliyormuş gibi yayın ekranından bize bakarken, kocaman gülümsemesiyle sakin görünüyordu.

“Oasis'in yurttaşları,” dedi. Sesi öyle sakin ve sıcakkanlıydı ki, tüm kalabalık yavaşlayıp durdu ve yüzlerini Başkanlarına döndüler. “Bütün semtler... Aramızdan altı kişi seçilecek, kobaylarımızdan altı kişi, tedaviyi aramak için hayatlarından vazgeçecekler.”

Kalbim yavaşladı ve iki yanımda sarkık duran ellerimi gerdim.

Semt Seçimi rutin bir olaydı ve ben kobayların kim olduğundan çok, bunun bir an önce hâllolmasına ve işime gidebilmeye odaklanmıştım.

“Bizimkisi gibi bir dünyayı ayakta tutabilmek için, fedakârlıklar yapılması gerek. Virüsü yenmek için fedakârlıklar yapılmalı ki tamamen barış içinde yaşayabilelim. Aklımızda bulaşıcı hastalık endişesi olmasın, ilerleyebilelim ve Oasis’in parlak geleceğine varalım.”

Ekrandaki yüzünün görüntüsü altında, Oasis’in ilkesi olan sözler büyük harflerle, DB’nin mavi takım elbisesinin üzerine sade bir siyahla basılmıştı ve arkadaki beyaz duvarla denge oluşturuyordu: *Düzen olmadan, Refah olmaz; Adalet olmadan, Barış olmaz.*

Yanımda her taraftan sıkıştıran insan kalabalığının derin nefesler alarak, karşılıklarına çıkacak yüzleri beklediğini görüyordum.

“Oasis, size bu semtten çıkan kobayları sunuyorum.”

DB kayboldu, yüzünün yerine altı farklı surat geldi. Altlarında ilk adları ve seri numaraları listelenmişti.

X geni pozitif çıktığında, gerçek soyadlarımız bizden alınıyor, yerine dört haneli bir seri numarası veriliyordu, böylece daha kolay kayıt altında tutuluyorduk.

Gözlerim o suratların üzerinde gezindi; seri numaraları arka planda bulanık kaldı.

Genç, koyu renk saçlı ve çenesini sıkışmış bir adam.

Boş bakan, kalın ve kızıl saçları omuzlarında kıvrılan, genç bir kadın.

İlkinden yaşı biraz daha büyük, esmer tenli, sakın görünüşlü bir adam.

Benim yaşılarımda, keskin yüz hatlı, koyu kahverengi saçlı omuz hizasında küt kesilmiş bir genç kız.

Kalbim adeta durdu. Elimde olmadan geriye bir adım atarak insanlara çarptım ama umurumda değildi.

O kız... Yeşil gözleri parlıyordu, yüz hatlarında bir kızgınlık ifadesi vardı.

Ciğerlerime nefes çekme yetimi kaybettim.

Kızgın, koyu saçlı, yeşil gözlü ve sert çeneli kız... Farklıydı ama bir yandan da inanılmaz derecede aynıydı.

Kızın resminin yanındaki isim, sanki kemiklerimin üzerine oyuldu. Âdeta bir bıçak o ismi benim etime kazıyor gibi hissettim: Quincy.

Dördüncü kobay bendim.

4

Dış Mıntıka'da elektrik santralinde benim çalıştığım oda, siyah camdan yapılmıştı. Böylece içeri herhangi bir ışık girip yansıma yaparak güvenlik kameralarına engel olamıyordu. Camdan bakınca hiçbir şey göremiyordum fakat camın ardında oturan yöneticilerim beni görebiliyor, işimi doğru yaptığımdan emin olmak için sürekli izliyorlardı.

Şu anda, karanlık bana koruma sağlıyordu. Güvenlik odasının hareketsiz sakinliği içinde oturuyor; uyandırılmayı, bir hatamın uyarılmasını, bir tür açıklama yapılmasını bekliyordum. Ama olmadı, ne kadar uzun süre otursam da kalp atışlarım bir türlü yavaşlamıyordu.

Giden kobaylar geri dönmezdi. DB bunu kendi söylemişti. İnsanlar kobaylardan bahsederken fedakârlıktan, kahramanlıktan bahsederler ama geri dönmekten asla bahsetmezlerdi. Kobaylar seçilir, Laboratuvarlara gönderilir ve bir daha görülmezlerdi.

Tedavi arayışı acımasız olduğu kadar aralıksızdı. Virüsün acıması yoktu; bu yüzden de ona karşı savaşmak için, onun kadar acımasız olmaktan başka seçeneğimiz kalmıyordu.

Çalışırken ne zaman izlendiğimi asla bilemezdim. Bu yüzden yumruklarımı sıkıp monitörleri izlemeli ve yüzümü herhangi bir ifadeden yoksun tutmaya gayret etmeliydim.

Fakat şu an tek düşündüğüm, bu durumu Aaron'a nasıl açıklayacağımdı.

Saatler sonra, hâlen ekranları sakince izliyordum. Mesaim bitmek üzereydi ve bu odadan kurtulma hevesim, kanımı kaynatıyordu. Bu küçük, karanlık oda bana artık bir hapisane gibi geliyordu. Panikten dolayı kapalı alan korkusu duyuyordum ve hemen çıkıp gitmemek için kendimi zor tutuyordum. Vardiyamın dolmasına sadece kırk dakika kalmıştı ama bu dakikalar bir ömür gibi uzuyor, bitmek bilmiyordu.

Hareketsiz oturmak için kendimi zorladım. Önümde sıralı ekranlar, Selyan Şehri'ni tüm ihtişamıyla gözler önüne seriyordu. Ama buraya hayran hayran bakayım diye burada değildim; işaretleri izliyordum. Işıkların parlamayıp sönmesini, kısılmasını ve sortilere herhangi bir hasar olup olmadığını işaretlerini takip ediyordum. Gözlerimi dikip manzaraya baktım. Sanki eriyip ekrandan geçebilecek, bir zamanlar bana da ait olan dünyaya girebilecektim.

Işık Şehri, selyandan yapılmıştı. Bu, berrak, cam gibi ve öyle güçlü bir malzemeydi ki hiçbir şey onu kıramıyordu. İnsanlığın gördüğü en güzel, en aşılmaz kenti inşa edebilme amacıyla özel olarak yapılmış bir maddeydi. Ama Dış Mıntıka'dan bakınca Selyan Şehri elmaslardan yapılmış gibi görünüyor, Kurucu Kuleler'in mükemmel hatları, gün ışığında parlıyordu. Şehir ve kuleleri, Oasis'in temsil ettiği şeyleri simgelemek içindi: Güzellik ve güç, birlikte var olabilirdi; her bir yurttaş ilkelere dikkatle uyduğu sürece, mükemmellik imkânsız değil, erişilebilirdi.

Kurucu Kuleler, Oasis'in dört ilkesinin fiziksel tecellisini ortaya koymak için yapılmıştı: Bunlar Düzen, Refah, Adalet ve Barış'tı. Her bina, bir erdemin adını taşıyordu. Kuleler o kadar yüksek ve parlaktı ki ne kadar uzağa gidersen git, günün hangi vaktinde bakarsan bak her yerden görebilirdin.

Fakat tüm o ışığın bir yerden gelmesi gerekiyordu. Enerji santralinin Şebekesi, her gün Selyan Şehri'ne yirmi bin mega-